

Olives

Galit Hasan-Rokem

זיתים

גלית חזן-רוקם

לפני שלושה שבועות טלפנתי לסמאהר ושאלתי: אפשר כבר לקטוף את הזיתים?
לא, היא אמרה, קודם צריך לרדת גשם, והזיתים יתנפחו.
חשבתי לעצמי, מה זה משנה לשני עצי הזית שלי, בהשקיה ממוחשבת.
אבל חיכיתי גם חיכיתי עד שירד גשם ראשון. לא ממש יורה. גשם ראשון קליל.
עשינו כמו ערבים, חשבתי, הזמנו את המשפחה המורחבת, קצת חברים, ומסקנו.
אף אחד לא הפריע לנו במיוחד, גם מזג האוויר היה נאה. סיימנו בארוחה בגינה.
חפלה תחת הגפן. התאנה מסרבת להיקלט אצלנו. ניסינו פעמיים.
לפי המתכון המסורתי של הערבים הנחנו את הזיתים בהשריה לשבוע.
אחר כך נכבוש. את הזיתים. גווני העיבוד – חיתוך בסכין, לא שבירה –
הוספת גראפה וקוניאק לכמה מן הצנצנות – וריאציות (לגיטימיות?) על הנושא.

*

התרבו הידיעות על חמס הזיתים בכפרי השומרון.
בטלית קטן ואם-שש-עשרה מקוצר לוקחים השודדים בשם השם את אשר לא-להם.
לא נטעו, לא גזמו, לא עדרו, אבל מוסקים.
ארור מסיג גבול רעהו – ואמר כל העם אמן אל מול הר עיבל.
פרי אדמתך וכל יגיעך יאכל עם אשר לא ידעת.
ככתוב: זיתים יהיו לך בכל גבולך ושמן לא תסוך כי ישל זיתך.

*

במשך שנים מסקו נשים מכפר בסביבות בית לחם את זיתי עמק המצלבה.
חפנו אותם בחיק שמלותיהן הרקומות הרחבות.
אלה אדמות כפר הולדתנו, אמרו. או אולי כפר הולדת הוריהן. שכחתי את השם.
הבוקר, במעלה העמק ליד המוזיאון, קבוצת גברים צעירים נמרצים
פרסו יריעות פסים מפלסטיק דוגמת ארג הפלסטיק של
מזוודות העולים מאסיה התיכונה, הנערמות לפעמים בשדה התעופה בציפייה.
בצד פעל גנרטור קטן אבל רעשני. לא אוכל לומר למה.
דוברם נושא נשק ממעלה חבר
(איפה זה? אני עדיין מסרבת ללמוד):
כן, ביקשנו רשות מן העירייה והם נענו בשמחה.
חלק מן השמן הולך למשפחות נזקקות.
משפחות של מי. לא שאלנו.
מה נגיד כשילדינו ישאלו מה עשינו בסתיו 2002?